

Arrest

nr. 216 297 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gezien het arrest nr. 214 541 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 december 2018 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 9 januari 2019 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten.

Op 3 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : H. (...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : 19.03.1999

geboorteplaats :

nationaliteit : Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS: Correcte identiteit ; W. Z. W. (...) °27/11/1993 van Ethiopië wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 03/05/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet conform artikel 5 van de Vreemdelingenwet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene kan niet aannemelijk maken hoelang hij reeds in België verblijft.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV KO.55.L3.001904/2018 van de politie zone van MIDOW Meulebeke).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij hier een broer zou hebben wonen maar kan geen adres of naam opgeven.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij erkent dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod twee afzonderlijke beslissingen zijn waardoor ze elk op eigen motieven steunen. De verzoekende partij vervolgt dat het inreisverbod het *accessorium* is van het bevel om het grondgebied te verlaten. Ze betoogt dat het inreisverbod dient vernietigd te worden nu het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens dient vernietigd te worden. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt dat er een ernstig risico is op menonwaardige

behandelingen bij terugkeer naar Ethiopië. Volgens haar heeft het bestuur niet afdoende rekening gehouden met die elementen waarvan zij op de hoogte diende te zijn. Zij stelt dat zij in Ethiopië in de gevangenis heeft gezeten – en er ook gefolterd werd – wegens het ondersteunen van een bepaalde politieke partij. Zij zou evenwel ontsnapt zijn uit de gevangenis. De detentie-omstandigheden in Ethiopië zouden in strijd zijn met artikel 3 EVRM. De verzoekende partij geeft aan dat het verhoor bij de politie maar 13 minuten geduurd heeft en dat niet om verdere uitleg werd gevraagd nadat zij verklaard had dat zij in Ethiopië in de gevangenis zou belanden. Ook licht de verzoekende partij toe waarom zij in Ethiopië in de gevangenis zou belanden.

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoeker stelt in een enig middel een schending voor van artikel 3 EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat er een ernstig risico is op mensonwaardige behandelingen bij terugkeer naar Ethiopië. Volgens hem heeft het bestuur niet afdoende rekening gehouden met die elementen waarvan zij op de hoogte diende te zijn. Hij stelt dat hij in Ethiopië in de gevangenis heeft gezeten – en er ook gefolterd werd – wegens het ondersteunen van een bepaalde politieke partij. Hij zou evenwel ontsnapt zijn uit de gevangenis en vervolgens met een vals paspoort het land ontvlucht zijn. De detentie-omstandigheden in Ethiopië zouden in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Hij stelt dat het verhoor bij de politie maar 13 minuten geduurd heeft en dat niet om verdere uitleg werd gevraagd nadat hij verklaard had dat hij in Ethiopië in de gevangenis zou belanden.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat, waar verzoeker vooreerst beweert dat hij Ethiopië heeft verlaten met een vals paspoort, hij helemaal niet aannemelijk maakt dat hij Ethiopië met een vals paspoort heeft verlaten. Bijgevolg toont verzoekende partij in dat opzicht niet aan zich te bevinden in de situatie zoals omschreven door de rapporten aangehaald in haar verzoekschrift.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt voorts dat er gemotiveerd werd omtrent artikel 3 EVRM nadat verzoeker de kans werd geboden om de redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar het herkomstland, uiteen te zetten.

Hij werd immers, voorafgaand aan het nemen van de beslissing gehoord en hij verklaarde dat hij niet kon terugkeren naar zijn herkomstland omdat hij er in de gevangenis zou belanden.

Evenwel gaf verzoeker geen verdere uitleg aan de politieagent om de reden van gevangenschap, hetgeen ook zo genoteerd werd in het verslag. Het enkele feit dat het verhoor 13 minuten geduurd heeft en dat in het verhoorverslag niet wordt opgemerkt dat de agent heeft aangedrongen om nog meer informatie te bekomen, betekent niet dat dit de kwetsieuze politieagent dat verhoor niet zorgvuldig of oordeelkundig zou hebben uitgevoerd, laat staan dat de rechten van verzoeker of de rechten van verdediging in de een of andere zin zouden geschonden zijn.

Het is verzoeker die er zelf voor geopteerd heeft om de reden van zijn gevreesde gevangenschap niet verder uit de doeken te doen, zodat alleen maar kon vastgesteld worden dat er dienaangaande geen verdere uitleg wordt verschaft. Het is uiteraard aan verzoeker, wanneer hem gevraagd wordt waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn herkomstland, om dienaangaande een zo volledig mogelijke uitleg te verschaffen. Dat verzoeker zich evenwel beperkt tot een zeer summier betoog is uiteraard zijn verantwoordelijkheid. Dat een verhoor 13 minuten duurt is het gevolg van het feit dat verzoeker niet meer informatie heeft vrijgegeven dan dat hij heeft willen vrijgeven, dit betekent niet dat het verhoor op het incorrecte wijze zou zijn verlopen en/of dat die politieagent op een onoordeelkundige wijze dat verhoor zou hebben afgenomen.

Het is overigens ook niet zo dat verzoeker er thans wel in slaagt om aannemelijk te maken dat hij gevangenschap riskeert in Ethiopië omwille van het ondersteunen van een oppositiepartij. In het verzoekschrift wordt die gratuite bewering immers niet aannemelijk gemaakt..

Zijn betoog wordt niet gestaafd met enig bewijsstuk, waaruit blijkt dat hij effectief a) de kwetsieuze politieke partij heeft ondersteund en/of daar nog maar enige band mee zou hebben en b) dat hij daarvoor daadwerkelijk gezocht, opgepakt en/of mishandeld zou zijn. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Ook nu in zijn verzoekschrift werpt hij geen ander licht op de beoordeling in het kader van artikel 3 EVRM.

Verzoeker brengt inderdaad geen enkel begin van bewijs bij waaruit zou blijken dat hij persoonlijk bij terugkeer naar zijn herkomstland, Ethiopië dreigt blootgesteld te worden aan mensonwaardige behandelingen, waardoor hij een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk maakt. In die omstandigheden kan bezwaarlijk anders dan vastgesteld worden dat een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

In dat opzicht zou dan ook kunnen opgemerkt worden dat een schending van het hoorrecht al helemaal niet aan de orde is, en verzoeker ook helemaal geen belang heeft om op te merken dat hij niet correct

verhoord werd, precies omdat verzoeker er niet in slaagt om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken op basis van overtuigende stukken.

Een schending van artikel 3 EVRM blijkt niet, en dat is enkel te wijten aan de verzoekende partij die geen begin van bewijs aanbrengt. Algemene rapporten waaruit geenszins blijkt dat ze van toepassing zijn op de individuele situatie van verzoeker volstaan niet, en al evenmin kunnen de loutere verklaringen doorgaan als een begin van bewijs.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De determinerende motieven, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, volstaan om de bestreden beslissing te schragen naar recht. Bovendien gaat verzoeker niet in op de concrete motieven van de beslissing, doch beperkt zich tot een uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428).

Er worden geen gegronde middelen voorgesteld.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Uit de motieven van het verzoekschrift blijkt ook dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, nu ze deze motieven betwist zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Bijgevolg voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht dient onderzocht te worden in het licht van de bepalingen op grond van waarvan de bestreden beslissing werd genomen, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt: “De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)”.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu de beslissing tot verwijdering van 3 mei 2018, die gepaard ging met het bestreden inreisverbod, wordt vernietigd zoals blijkt uit het arrest van 31 januari 2019 met nummer 216 289 komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

Het is daarom aangewezen, voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of deze destijds rechtsgeldig werd opgelegd of niet.

Om al deze redenen dient geen verdere uitspraak meer gedaan te worden over de door de verzoekende partij aangehaalde middelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2018 tot het opleggen van een inreisverbod, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS